

על המצב הגרוע בעיירת פיתוח. קרוב לשש אח"צ עברו לבית קולנוע ואני הרצאתי על ילודה ועליה, הסברתי מדוע עליה שייכת לממשלה ולעם בישראל, רק הם צריכים ומסוגלים לספל בעליה מארצות רווחה – וחנאי לכך שנהיה עם סגולה, ומדוע בילודה – דירות למרובות ילדים, הבטחת חינוך חפשי בכל מהי הספר השלוסין גוספיים על סכר למרובי ילדים – רק הסוכנות, אחרים ייהנו מזה רק הערבים. היתה הקטבה טובה. הגענו הביתה בשדה בוקר בהדע וחצי.

19.5.67, יום ו'

בא אצלי הרופא שלנו. הוא משמש רופא גם במדרשה. לדבריו המורים יס בזכוז כסף. יש שלושה אנשים בתפקיד אחד. הביאו עכשיו שמה מהגדס-פסל, שאין בו כל צורך. אמרתי לו שאני רוצה לדבר על כך עם אחדים מהמורים. עם מי הוא מיעץ? עם ברנר. אם כי ברנר לא דיבר אחר. מורים באו להיות פה חסש שנים, עכשיו, רוצים לעזוב. יש לשלוח איש מומחה לבדוק באופן יסודי את המצב. יש בזכוז רב.

– בא אצלי בר זוהר. ספרו יתורגם לשהים עשרה שפות: אנגלית, גרמנית, איטלקית, ספרדית, צא פורטוגזית ועוד. עכשיו הוא מתכוונן לכתוב הטקסט העברי.

21.5.67, יום א'

יצאמי הבוקר לנתניה, לארוחת הגדודאים במלאות 50 שנה ללגיון העברי. דב יוסף ישב ראש. דיברתי האחרון – באדית, בעיקר לאמריקנים על חשיבות העליה, וחזרתי לתל-אביב והסתחפתי בישיבת סיעת רפי.

מגיעים עם סיעות. שמעון פנה בכתב לבולדה וביקש פגישה. לברלים עצמאיים הציעו ממשלה לאומית. ענו (מי?) הקמת ממשלה – כן, הצטרפות – לא. חברי מחייב אככול בממשלה.